

Titus 2.,

11 Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem,

12 audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā,

13 gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu;

14 Viņš Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos.

Mīļā draudze!

Vienreiz mēnesī noturu dievkalpojumu Iļģu pansionātā. Tie ir īpaši dievkalpojumi, jo lielākā daļa no apmeklētājiem ir garīgi atpalikuši, un man ir jārunā ļoti vienkāršā, viņiem saprotamā veidā. Gandrīz vienmēr notiek kaut kas, kas manī izraisa pārdomas, cik tālu mēs viens otru saprotam. Viens piemērs – kā katrā dievkalpojumā, arī Iļģos skaitām ticības apliecību. Tā kā daudziem ir grūtības to iemācīties no galvas, katru teikumu saku priekšā, un viņi atkārto. Kādā reizē mēs bijām nonākuši līdz ticības apliecības beigu daļai, es saku; .... *un uz Svēto Garu, vienu kristīgu draudzi, svēto sadraudzi* – un dzirdu, ka viens jauks zēns tā vietā atbild --- *vienu Ziemassvētku draudzi*...

Izrādās viņam šie vārdi asociējās ar Ziemassvētkiem. Sākumā man tas likās jocīgi, bet pēc kāda laika sāku pārdomāt, vai tam nevarētu būt arī dziļāka jēga.

Uz to, ka Ziemassvētkos iet uz baznīcu, var skatīties no dažādiem viedokļiem. Viens otrs kristietis domā, ka tas nav pareizi, ka daži atnāk uz baznīcu tikai reiz gadā, ka tas ir par maz. Citiem atkal patīk tā sajūta, ko var piedzīvot tikai baznīcā, ar visām dziesmām un kopības sajūtu. Vēl citi saka: *priekš kam man tas ir vajadzīgs, kaifot es labāk varu diskotēkā.*

Ziniet – es tomēr ticu Ziemassvētku draudzei. Es Jums paskaidrošu, kāpēc.

Manuprāt, Ziemassvētki mums atsauc atmiņā, ka ir iespējama cita pasaule, kur valda mīlestība, miers un prieks, ko nevar ierobežot ne baznīcas, ne bagāto sienas. Šis spēks laužas ārā pasaulē, šo avotu neviens nespēj apturēt, privatizēt vai iztukšot.

Šeit jau nav runa par kaut kādiem cilvēcīgiem sasniegumiem, kurus mēs agri vai vēlu aizmirstam. Mēs svinam šos svētkus tāpēc, ka pats Dievs ir atklājis sevi, ka Viņš mums ir devis Savu Dēlu, ka mēs caur Jēzu varam iepazīt, kas ir Dievs. Pēc būtības šeit notiek garīga revolūcija.

Jūs, kas esat vecāki, noteikti atceraties Ļeņina pieminekli Liepājas pilsētas centrā. Es tajā laikā vēl nedzīvoju Liepājā, bet man stāstīja, ka padomju laikā visiem regulāri bija jāiet uz šo vietu, lai noliktu ziedus. Iedomājieties, kas par absurdu - jāiet godināt cilvēku, kas bija atbildīgs par to, ka izveidoja diktatūru, kuras rezultātā tika nogalināts tūkstošiem cilvēku. Tā nesa tik daudz posta un vardarbības visā pasaulē. Es nebrīnos, ka tūlīt pat pēc neatkarības atjaunošanas šo pieminekli nojauca. Bet ar to tas stāsts nebeidzas.

Kā vēsta tā laika liecinieki, īsi pēc *augusta puča* un neatkarības atgūšanas, arī mums pazīstamā baronese fon Tīzenhauzenes kundze vienā no Liepājas apciemošanas reizēm redzēja, ka Ļeņina pieminekli, kuru pirms tam apsargāja bruņoti *omoniēši*, vairs neatrodas savā vietā. Viens no Liepājas fotogrāfiem baronesi aizveda uz noliktavu, kur tas glabājās. Tad radās doma šo Ļeņina

pieminekli aizvest uz Vāciju un pārdot, bet iegūtos līdzekļus iztērēt Liepājas vajadzībām. Aizplombētā kravas mašīnas furgonā Leņins devās uz Vāciju. Vispirms pieminekli mēģināja pārdod visu, tomēr tas bija laiks, kad Austrumeiropā šī komunistu vadoņa tēlus demontēja ar lielu sparū, tādēļ *leņinekļu* tirgus bija pārpildīts, piedāvājums bija daudz lielāks par pieprasījumu. No plāna - pārdot visu pieminekli - nācās atteikties un meklēt citus variantus. Tad baronesei radās ģeniālā ideja - pārkausēt pieminekli miera zvanos, lai, tos pārdodot, varētu iegūt naudu labdarībai. Tagad sakarā ar šiem zvaniņiem Liepājas vārds izskan daudzviet. Redziet, kā šis pielūgsmes objekts ir kritis un pārveidots par kaut ko jēdzīgu.

Kāpēc es Jums to stāstu? Jo domāju, ka Ziemassvētkos notiek kaut kas līdzīgs. Ar to, ka Dievs ir ienācis pasaulē, piedzimis kā mazais bērns Jēzus, mūsu dzīves tumsā, tiek gāzti varenie elki, kas mums liekas neuzvarami, kas mūs verdzina un tur bailēs. Pirmais, kas mainās, ir mūsu priekšstats par Dievu. Dievs ir ienācis pasaulē, ne jau tāpat vien, lai šeit mazliet pastaigātos, bet lai mums nāktu pretī, lai mēs Viņu varētu iepazīt saprast un mīlēt, bez bailēm no soda, no tā, ka mēs varētu neizpildīt Viņa prasības.

Tas ir Viņa lēmums tā rīkoties, ka Viņš atsakās no savas varas un nāk šeit kā nabagu vecāku bērns, kā mūsu kalps, kā cietējs un kā pēdējais noziedznieks. Man jau liekas, ka mēs līdz šai dienai neesam galīgi izpratuši, ko tas nozīmē, ka Dievs ir kļuvis par cilvēku, ka Viņš ir pazemojies un atdevis sevi pilnībā. Tā ir tikai un vienīgi Dieva žēlastība, kas šeit izpaužas – lai mēs varētu satikt cilvēcīgu Dievu, kas uz mums runā, kas mūs vada un kas mums nāk līdzī visās lietās.

Tas ir tas Dievs, kuru atnākšanu mēs svinam arī šī gada Ziemassvētkos. Arī šovakar izskan tā labā vēsts, ka mums ir piedzimis pestītājs, kas mūs atbrīvo no bailēm un nemiera, kas mūs stiprina ar savu mīlestību.

Mēs dzīvojam laikā, kur daudzas lietas ļoti ātri mainās. Nupat vēl bija padomju laiki, tagad saprotam, ka arī ar kapitālismu viss nav tik rožaini kā solīts, un jādomā, ka drīz kritīs nākamie šodienas elki. Mēs nojaušam, ka tam apakšā darbojas spēki, kurus mēs neizprotam līdz galam, bet ir skaidrs, ka tie skar mūs visus, materiāli, fiziski, garīgi. Lai pastāvētu un uzturētu sevi kā cilvēku, tev visu laiku ir jāpeld kā pret straumi. Daudzi jau sen ir padevušies, bet arī viņiem pienāks tas brīdis, kad tu no savas dzīves rokās turi tikai vairs drupačas. Lai varētu pastāvēt, nepietiek ar pozitīvisma kampaņām, patriotisma uzliesmojumiem vai paļaušanos uz saviem spēkiem. Mums ir vajadzīgs palīgs, kas mūs tur.

Es šo palīgu atrodu Jēzu Kristū. Viņš ir tas, kas mani tur virs ūdens, jo Viņa mīlestībā es varu brīvi elpot un dzīvot. Viņš man piedod, Viņš man dāvina cerību, izturību, cieņu.

Es gribu nobeigt ar vienu novēlējumu, ko 1513. gadā uzrakstīja viens itāļu mūks, vārdā Frā Džovani. Viņš sacīja: “Es jūs apsveicu un tur nav nekā ko es varētu dot, kas jums nav, bet tur ir daudz, ko jūs, neskatoties uz to, ka es to nevaru dot, varat saņemt. Nekādas debesis var atnākt pie mums, ja mēs tās neatrodam mūsu sirdīs šodien. Tātad ņemiet debesis. Nekāds prieks nevar atnākt pie mums, ja tas nenāk pie mums šajā brīdī. Ņemiet prieku. Nekāds miers nevar nākt pie mums, ja mēs to neatrodam tieši tagad. Ņemiet mieru.”

To arī es Jums novēlu, mīļā Ziemassvētku draudze.

Āmen!

Liepājas Krusta ev. lut. Un Saraiķu ev. lut. draudzes mācītājs Mārtiņš Urdze
2009. gada Ziemsvētkos